

Nedeľa najsvätejšej Trojice

Mt 28, 16 – 20

26. máj 24

Milé sestry a bratia v Kristovi

V živote máme my ľudia rôzne priority, hodnoty, ktoré sú pre nás najdôležitejšie. Pre väčšinu je dôležité zdravie a potom tiež, aby sme mali prostriedky aspoň na tie základné potreby, ktoré potrebujeme k životu, prípadne aj niečo navyše. Pre mladých ľudí je najčastejšie najvyššie na rebríčku láska - túžba nájsť si partnera, ktorý im bude blízky a s ktorým budú vedieť prežiť svoj život. A zároveň túžia nájsť si prácu, ktorá ich bude naplňovať, baviť a zároveň im zabezpečiť aj naplnenie ostatných potrieb. V takejto hierarchii hodnôt na prvý pohľad chýbajú duchovné hodnoty. Ale skôr si niekedy ani neuvedomujeme, že všetko v našom živote súvisí aj s duchovnom, s určitou spiritualitou. Spiritualita, duchovnosť sa snaží dať nášmu životu aj duchovný rámec, povzniesť nás trochu vyššie.

Dnes nás cirkev pozýva sláviť slávnosť Trojjediného Boha. Ježiš toto tajomstvo v evanjeliu zveril najprv svojim učeníkom, vyzýva ich „ísť, učiť ľudí, krstiť ich v mene Otca, i Syna i Ducha svätého. A zároveň majú iných učiť zachovávať to, čo Ježiš prikázal a ukázal.“ Toto pozvanie platí aj pre nás. Aj my máme prijímať Tajomstvo Boha najprv do svojho života a postupne ho odovzdávať aj ostatnému svetu.

Čo predstavuje tajomstvo Najsvätejšej Trojice? Jednoducho povedané, hovorí, že jedného a toho istého Boha stretáme rôznym spôsobom. Raz ako Otca – Stvoriteľa, inokedy ako Ježiša Krista, ktorý ako boží Syn zdieľal s nami náš život a Boha tiež stretáme ako Ducha, ktorý nás sprevádza na našej ceste životom.

Čo znamená vnímať Boha ako Stvoriteľa? V prvom rade si uvedomiť, že my ľudia nie sme neobmedzenými pánmi sveta a prírody, ale všetky tieto dary sme dostali akoby zapožičané, máme za ne niesť zodpovednosť. Raz budeme musieť vyúčtovať, ako sme s darom stvorenia naložili, čo bolo naším prvoradým cieľom. Či nám išlo len o okamžitý vlastný prospech za každú cenu, alebo sme snažili aj zveľadiť. A mysleli sme aj na ľudí, ktorí prídu po nás. Myslieť na Boha Stvoriteľa znamená myslieť na to, čo zanecháme ďalším generáciám – tým, ktorí prídu po nás: aký svet, akú prírodu. Myšlienka na Boha Stvoriteľa nás varuje, aby sme sa nesnažili všetko vyťažiť len pre našu spotrebu.

Nielen cez prírodu vnímame Boha. Rovnako dôležité sú aj vzťahy, spôsob ako spolu žijeme, navzájom komunikujeme, čo vytvárame spolu s ostatnými ľuďmi. Tu musíme často zápasiť so zlými sklonmi. V živote narážame na seba navzájom, narážame na tých druhých svojimi ambíciami, aj rôznymi pokušeniami, ktoré sú v nás. Mnohé si už často ani neuvedomujeme, chápeme ich len ako niečo vrodené, prirodzené.

Práve tu nám je nápomocný Ježiš Kristus. Ako druhá božská osoba nám ide príkladom, vzorom. Je nám spoločníkom, vedie nás po cestách života. Nielen nás učí, ale zároveň kráčal s nami po zemi, vstupoval do vzťahu s nami ľuďmi, a robí tak aj dnes - po 2000 rokoch. Aj dnes berie na seba naše problémy, naše chyby aj zlyhania. To všetko prijíma do najhlbších vrstiev svojej bytosti, do svojho tela. Ponúka nám ozdravujúcu blízkosť svojho tela, svojej bytosti v eucharistii, spája sa s našimi životmi.

V eucharistii nás on sám pozdvihuje a posilňuje. Chce, aby sme si nezakrývali oči pred realitou sveta, nezľahčovali zlo. Posilňuje nás v boji so zlom, so zlými duchmi, pripomína nám, že aj naše telo je určené na spásu. Nielen fyzikálne telo, rovnako dôležité je aj naše duchovné telo, ktoré vytvárame našou rečou, komunikáciou, spôsobom vyjadrovania sa, či mlčaním. A k nášmu telu, patrí aj sociálna sféra, ktorú vytvárame vzťahmi, a ktoré sú často ovládané nie láskou, dobrom, ale skôr tým, čo ozajstný život ohrozuje, čo je voči nemu skôr nepriateľské. Na tejto ceste spásy nás Ježiš posilňuje, v ňom stretáme svojho Boha.

A vo chvíľach neistoty môžeme Boha tiež stretať ako Ducha, spoločníka, ktorý nás povzbudzuje, aby sme sa nevzdávali, aby sme hľadali odpovede na naše otázky. Aby sme nestrácali nádej, nebáli sa pozerať do budúcnosti. Duch boží nás vedie, aby sme sa nevyhovárili, že svet je taký, aký je a my sa musíme prispôbiť. Svet je naopak taký, akým ho robíme my samotní.

Na to, aby sme Tajomstvo najsvätejšej Trojice prijali do svojho života, nemusíme ísť do kláštora, nemusíme žiť oddelene od sveta. Naopak. Máme žiť v tom hlavnom prúde života. Ale tam máme hľadať to, čo opravdivý život posilňuje, čo mu dodáva hodnotu, cenu.

Ježiš aj nás posiela, aby sme posväcovali, krstili život okolo nás v mene Otca i Syna i Ducha Svätého. Aby sme sa ani my nebáli vstupovať konfrontácie so životom, naopak aby sme aj my liečili, robili tento svet spolu s božou pomocou trochu lepším. Aby sme nečakali, že On všetko spraví namiesto nás, bez nás, bez našej spoluúčasti.

Nebojme sa nachádzať tajomstvo Trojjediného Boha, nebojme sa vstupovať do neho svojim životom, tak aby sme aj my robili tento svet o kúsok lepším. Amen.

Viliam Arbet